

Αφιέρωμα στα 28 έτη από την κοίμηση του αιιδίμου Μητροπολίτη Κυρηνείας Γρηγορίου

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Κύπρου](#)

Με την ευκαιρία της συμπλήρωσης 100 ετών από τη γέννηση και 28 ετών από την κοίμηση του αιιδίμου Μητροπολίτη Κυρηνείας κυρού Γρηγορίου, η Ιερά Αρχιεπισκοπή Κύπρου παραθέτει σύντομο αφιέρωμα, το οποίο δημοσιεύτηκε το 1994 στο περιοδικό «Εκκλησία» της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Το παρακάτω κείμενο το δημοσίευσε ο τότε φοιτητής της Θεολογικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών Ιωάννης Γ. Χατζηουρανίου, νυν Επίσκοπος Μεσαορίας Γρηγόριος.

Ακολουθεί κείμενο του κ. Χριστόδουλου Παχουλίδη, πρώην γραμματέα, για 55

συναπτά έτη, στην Ιερά Μητρόπολη Κυρηνείας.

Ιωάννη Γ. Χατζηουρανίου

νυν Επισκόπου Μεσαορίας Γρηγορίου

Ο ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΥΡΗΝΕΙΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

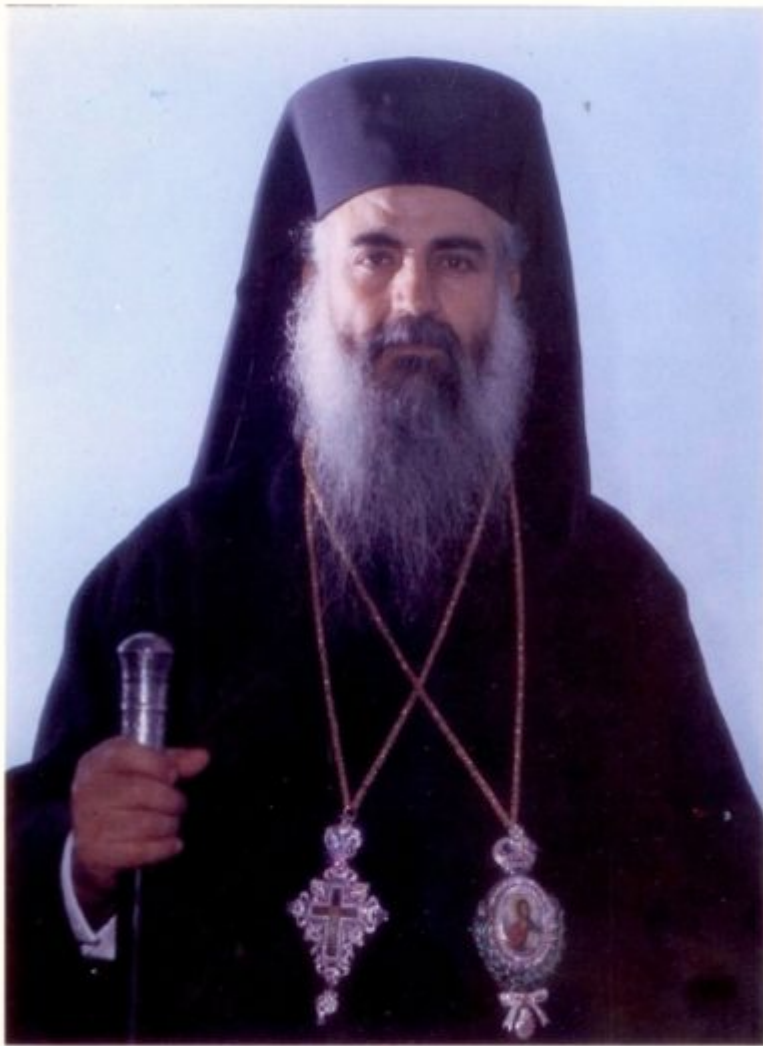
(1922-28 Ιανουαρίου 1994)

Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

[Έτος ΟΑ΄ (1994), σσ. 116-118]

Μετὰ ἀπὸ μακρὰν περίοδο δοκιμασίας τῆς υἱείας του, κοιμήθηκε τὴν Παρασκευὴ 28 Ἰανουαρίου 1994 ὁ Μητροπολίτης Κυρηνείας Γρηγόριος. Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία ἐψάλη τὴν ἐπομένη ἀπὸ τὸν ἱερὸ ναὸ Παναγίας Εὐαγγελιστρίας Παλλουριώτισσης στὴ Λευκωσία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Χρυσόστομου, συμπαραστατουμένου ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τὸν ἐκπρόσωπο τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, Μητροπολίτη Ἑλβετίας κ. Δαμασκηνό. Ἐπίσης, συμμετεῖχαν οἱ Πανοσιολογιώτατοι Καθηγούμενοι τῶν Σταυροπηγιακῶν Μονῶν, ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κυρηνείας Ἀρχιμ. π. Παῦλος Μαντοβάνης καὶ ἄλλοι ἀξιωματοῦχοι κληρικοὶ τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου, ὅπως ἐπίσης καὶ κληρικοὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυρηνείας. Παρουῶσες ἦταν καὶ ὅλες οἱ Ἀρχεὲς μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας κ. Γλ. Κληρίδη καὶ τὴ Δήμαρχο τῆς πόλης τῆς Κερύνειας κ. Ἑλλη Λεπτοῦ.

Ἐπικήδειο λόγο ἐξεφώνησε ὁ Μακαριώτατος, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ τοποτηρητὴς τοῦ μητροπολιτικοῦ θρόνου Κυρηνείας. Ὁ Μακαριώτατος μεταξὺ ἄλλων τόνισε: «Θλίψει βαθύτατη ὠδεύσαμε σήμερον εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον χῶρον διὰ νὰ προπέμψωμεν εἰς τὴν αἰωνιότητα ἓν ἀκόμη θύμα τῆς τουρκικῆς εἰσβολῆς. ... Καὶ ὄντως ὁ ἀείμνηστος ἀδελφὸς ὑπῆρξε θύμα τῆς τουρκικῆς εἰσβολῆς, διότι ὁ πόνος καὶ τὸ ἄγχος, ποὺ προκάλεσαν αἱ συνέπειαι αὐτῆς τῆς εἰσβολῆς καὶ τῆς κατοχῆς, ἡ προσφυγοποίησις ὁλοκλήρου τοῦ πληρώματος τῆς Μητροπολιτικῆς τοῦ περιφερείας, αἱ καθ' ἡμέραν ἀναφερόμεναι συλήσεις καὶ βεβηλώσεις τῶν ἱερῶν ναῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ συνεχὴς διάψευσις τῶν ἐλπίδων τόσοσιν τοῦ ἰδίου ὅσον καὶ τοῦ λαοῦ περὶ ἐπανόδου, εἰς τὰς πατρογονικάς ἐστίας, ὅλα αὐτὰ ὀλίγον κατ'ὀλίγον κατέτρωσαν τὰς σωματικές του δυνάμεις καὶ τὸν ὁδήγησαν προώρως εἰς τὴν κλίνην τῆς ἀσθενείας καὶ τελικῶς εἰς τὸν θάνατον τοῦ σώματος» (Βλ. Ἐφημ. «Φιλελεύθερος» 30-1-1994).

Ἡ Αἰετοῦ Παναρετῆς ὁ Μητροπολίτης Κυρηνείας
Κύριος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Κυρηνείας Γρηγόριος γεννήθηκε τὸ 1922 στὸ χωρίο Κοιλίνια τῆς ἐπαρχίας Πάφου. Τὸ 1937 ἀκολούθησε τὸ δρόμο τῆς μοναστικῆς πολιτείας ὡς δόκιμος μοναχὸς στὴν Ἱερὰ Βασιλικὴ καὶ Σταυροπηγιακὴ Μονὴ Κύκκου.

Τὸ 1952 ἦρθε γιὰ σπουδὲς στὴν Ἀθήνα. Σπούδασε Θεολογία στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐνῶ παράλληλα ἦταν ἐφημέριος στὸ παρεκκλήσιο τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, στὸ Γερουλάνειο νοσηλευτικὸ ἴδρυμα (συμβολὴ τῶν ὁδῶν Ναυαρίνου καὶ Χάρ. Τρικούπη). Μετὰ τὴν λήψη τοῦ πτυχίου τῆς Θεολογίας, παρακολούθησε μαθήματα Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου στὴν Νομικὴ Σχολὴ τοῦ ἴδιου Πανεπιστημίου.

Τὸ 1962 ἐπέστρεψε στὴν Κύπρο, ὅπου ὑπηρέτησε τὸν πρῶτο καιρὸ ὡς Ἱεροκήρυκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πάφου. Ἀπὸ τὸ 1963 μέχρι τὸ 1974 διετέλεσε Καθηγητὴς

στην Ἱερατικὴ Σχολὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου «Ἀπόστολος Βαρνάβας». Τὸ τελευταῖο ἔτος (1973-74) ἀνέλαβε καὶ τὴ διεύθυνση τῆς σχολῆς.

Στὶς 30 Μαρτίου 1974 ἐξελέγη διὰ βοῆς κλήρου καὶ λαοῦ, Μητροπολίτης Κυρηνείας, Ὑπέρτιμος καὶ Ἐξάρχος Καραβᾶ καὶ Λαπήθου. Τὴν ἐπομένη, 31 Μαρτίου, χειροτονήθηκε καὶ ἐνθρονίστηκε Ἐπίσκοπος στὸν Καθεθρικό ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, στὴν Λευκωσία. Τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τῆς Χειροτονίας προέστη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος συμπαραστατούμενος ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου Μητροπολίτες Πάφου, Κιτίου, Λεμεσοῦ, καὶ Μόρφου καὶ τὸν Χωρεπίσκοπο Σαλαμίνας. Μεταξὺ ἄλλων ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος ὑπογράμμισε καὶ τὰ ἐξῆς, προσφωνώντας τὸν νέο Ἐπίσκοπο: «Πεποίθαμεν, ἀγαπητὲ Ἀδελφέ, ὅτι τῆς τιμῆς ταύτης θὰ φανῆς ἄξιος καὶ τὸ Χριστεπώνυμον αὐτῆς Πλήρωμα θὰ εὕρουν τὸν οἶον προσεδόκουν. ... Τὸ ἔργον σου θὰ εἶναι συνεχῆς ἀγὼν πρὸς παντοίας κατευθύνσεις. Ἀλλ' ἴσχυε καὶ ἀνδρίζου καὶ (προ)χώρει μετὰ θάρρους εἰς το στάδιον τοῦ ἀγῶνος. Στηρίζων τὴν ἐλπίδα εἰς τὸν ἐνδυναμοῦντά σε Χριστόν, “ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως, διώκων δικαιοσύνην, εὐσέβειαν, πίστιν, ἀγάπην, ὑπομόνην, πραότητα”». [«Ἀπόστολος Βαρνάβας» 3-4 (1974) σελίδες 106-107].

Συγκινημένος ὁ νέος Μητροπολίτης Κυρηναίας, ἀπαντώντας, τόνισε τὰ ἑξῆς: «Υποκλινόμενος μετὰ δέους ἐνώπιόν τῶν ἀνεξερευνήτων βουλῶν τοῦ Θεοῦ, τοῦ κατ' ἀνεξιχνίαστον τρόπον οἰκονομήσαντος κατ' ἐμέ, ἀναλαμβάνω τὴν βαρεῖαν ταύτην ἀποστολήν, ἐπαναλαμβάνων μετὰ τοῦ μεγάλου τῆς Ναζιανζοῦ ποιμένος Γρηγορίου: «ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης, Αὐτὸς κρατήσῃ τῆς χειρός μου τῆς δεξιᾶς καὶ ἐν τῇ βουλῇ Αὐτοῦ ὁδηγήσῃ μέ». Ταυτόχρονα, ὑποσχόταν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων «... τοῦ Ὁρθόδοξου Ἑλληνοῦ Ἐπισκόπου αἱ ἐπιδιώξεις καὶ οἱ ὁραματισμοὶ δὲν περιορίζονται μόνον εἰς τὸν ἀγιασμόν καὶ τὴν ἐπὶ τὸν κρεῖττον πνευματικὴν κατὰ Χριστὸν προκοπὴν τοῦ ποιμνίου του, ἀλλ' ἐκτείνονται καὶ εἰς τὴν ἐθνικὴν καλλιέργειαν καὶ διαφώτισιν αὐτοῦ. ... Χριστὸς καὶ Ἑλλὰς ἔσονται μοὶ οἱ πόλοι, περὶ οὓς θὰ στρέφεται ἡ ὅλη ποιμαντικὴ μου ἀποστολή. Ἡ διαφύλαξις ἀφ' ἐνὸς ἀπαραχαράκτου τῆς ἀληθείας τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος καὶ ἡ διὰ ταύτης καλλιέργεια καὶ ἀναγέννησις τοῦ λαοῦ, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ διατήρησις τῆς ἑλληνικότητος καὶ ἀκεραιότητος τῆς Νήσου ἡμῶν θὰ ἀποτελῶσι τὸν στόχον τῆς ἐθνικοθρησκευτικῆς μου δράσεως». Καὶ καταλήγοντας τόνισε μὲ ἔμφαση «ἐν τῇ ἐνοτητι καὶ ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην ἡγεσίαν τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος, θὰ δυνηθῶμεν, εἰς πείσμα ὅλων τῶν ἐχθρῶν τῆς Νήσου ἡμῶν καὶ παρὰ τὰς οἰασδῆποτε ἔξωθεν ἢ ἔσωθεν ἀντίξοους περιστάσεις, νὰ φυλάξωμεν ἑλληνικὴν καὶ ἀκεραῖαν τὴν Νῆσο ταύτην, μέχρις οὗ δημιουργηθῶσιν αἱ κατάλληλοι συνθῆκαι ἵνα ἀκεραῖαν καὶ ἑλληνικὴν παραδώσωμεν ταύτην εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος» [«Ἀπόστολος Βαρνάβας» 3-4 (1974) σελίδες 110-112].

Τὴν ἴδια ἡμέρα τὸ ἀπόγευμα, μὲ παλλαϊκὸ ἐνθουσιασμό καὶ βυζαντινὴ μεγαλοπρέπεια ἔγινε ἡ ἐγκαθίδρυση τοῦ νέου Μητροπολίτου στὸν θρόνον τοῦ Ἁγίου Θεοδότου Κυρηναίας (314-324 μ.Χ.), στὸν Μητροπολιτικὸ ναὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ καὶ ἀργότερα στὸ Μητροπολιτικὸ Μέγαρο Κυρηναίας (τὸ ὁποῖο σήμερα «φιλοξενεῖ» τὸ στρατηγεῖο τῶν κατοχικῶν στρατευμάτων). Τὸν συνόδευαν ὅλοι οἱ Μητροπολίτες καὶ ὁ Χωρεπίσκοπος Σαλαμίνας. Κατὰ τὴν τελετὴ τῆς ἐγκαθιδρύσεως προσφώνησε τὸν Πανιερώτατο Μητροπολίτη Κυρηναίας ὁ τότε Μητροπολίτης Πάφου καὶ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος θέλοντας νὰ ἐπισημάνει τὰ καθήκοντα καὶ τὴν εὐθύνη τοῦ ἐπισκόπου ἀπέναντι στὸ ποίμνιό του, τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πατρίδα, τόνισε καὶ τὰ ἑξῆς προφητικὰ λόγια «...ἀγαπητὲ ἐν Κυρίῳ ἀδελφέ, ὡς Ἱεράρχης τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καθῆκον ἔχεις καὶ ἕτερον: ... Ὁφείλεις νὰ κηρύττῃς ἀγάπην καὶ προσήλωσιν εἰς τὸν Χριστὸν πρωτίστως, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν πατρίδα τῶν πατρίδων, τὴν Ἑλλάδα. ... Μὴ λησμόνει, ὅτι διάδοχος καθίστασαι Ἱεραρχῶν ἡρώων καὶ μαρτύρων, τῶν Λαυρεντίου (1821) καὶ Μακαρίου Β' (ὁ μετέπειτα ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου, 1950), οἵτινες τὴν ζωὴν αὐτῶν προσήνεγκον θυσίαν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Πατρίδος. Τοῖς ἵχνεσιν ἐκείνων ἀκολουθῶν, ἔτοιμος ἔσο νὰ προκινδυνεύσῃς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας

καὶ τῆς ἀκεραιότητος τῆς ἐλληνικῆς ταύτης Νήσου, διερχομένης σημέρον ἀποφασιστικὴν καὶ κρίσιμον περίοδον, καθ' ὅσον ἔξωθεν ἀπειλεῖται ὑπὸ βάρβαρων ἐχθρῶν καὶ ἀλλοθρήσκων, καὶ ἔσωθεν ὑποσκάπτεται ὑπὸ διασπαστῶν καὶ πατριδοκαπήλων» [«Ἀπόστολος Βαρνάβας» 3-4 (1974) σελίδες 118-119].

Ἀπαντώντας, ὁ νέος Μητροπολίτης ὑποσχόταν μὲ τὰ λόγια τοῦ Ἀπ. Παύλου: «Οὐ μόνον δὲ ταῖς ἀπὸ γλώττης νουθεσίας, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον ταῖς ἀπὸ τοῦ ἰδίου μου βίου χειραγωγίαις τε καὶ ὁδηγίαις τοῖς πᾶσι τύπος τῆς χριστιανικῆς πολιτείας γινόμενος, “μὴ δίδων μῶμόν τινὰ κατὰ τῆς ἱερατικῆς καταστάσεως”, ἀπροσκόπτος φανήσομαι τοῖς πᾶσι καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ, “ἵνα τοὺς πάντας ἢ τοὺς πλείους κερδήσω καὶ προσάξω Χριστῶ”» [«Ἀπόστολος Βαρνάβας» 3-4 (1974) σελίδα 125].

Μόνο τέσσερις περίπου μῆνες ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς νὰ παραμείνει στὸν τόπο ὅπου ἔκεινος καὶ ἡ ψῆφος κλήρου καὶ λαοῦ, τὸν τοποθέτησαν ὡς πρῶτο τὴν διακονία καὶ τὴν τάξη τῆς Μητροπόλεως Κυρηνείας. Μετὰ τὸ ἀχαρακτήριστο πραξικόπημα (15-7-1974) κατὰ τῆς Δημοκρατίας καὶ τὴν βάρβαρη τουρκικὴ εἰσβολή (20-7-1974) ἐκτοπίστηκε καὶ προσφυγοποιήθηκε μαζί μὲ ὁλόκληρο τὸ ποίμνιό του, στὶς ἐλεύθερες περιοχὲς τοῦ νησιοῦ. Μαζί ὅλος ὁ λαός, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ἐθνάρχη Μακάριο, ἄρχισε τὸν πολὺπλευρο ἀνορθωτικὸ ἀγώνα. Ἐνῶ ἀρχικὰ ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Κυρηνείας φιλοξενήθηκε στὸ Μετόχιο τῆς Ἱ. Μονῆς Κύκκου στήν Λευκωσία, ἀργότερα μεταφέρθηκαν προσωρινὰ τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κυρηνείας στὸ ἀρχιεπισκοπικὸ Μέγαρο, ὅπου καὶ ἡ νέα προσωρινὴ κατοικία τοῦ Μητροπολίτου μέχρι σήμερα.

Ἦταν καὶ εἶναι γενναῖες οἱ προσπάθειες τῆς Μητροπόλεως νὰ κρατηθεῖ τὸ ποίμνιό της ἐνωμένο πέρα καὶ πάνω ἀπὸ κάθε εἶδους διχόνοιες τοῦ παρελθόντος. Ἐπειτα, νὰ μένει ἄσβεστη μέσα του ἡ φλόγα τῆς ἐπιστροφῆς, ἡ νοσταλγία τῆς πατρικῆς γῆς καὶ τό ὅτι ἀργὰ ἢ σύντομα καὶ πάλι θὰ ξαναζήσει καλὲς καὶ εἰρηνικὲς μέρες στὰ καταπράσινα χωριὰ καὶ τὴν θαλασσοφίλητη πόλη του. Αὐτὸ βέβαια καὶ δικαῆς πόθος κάθε πρόσφυγα Ἑλλήνα ἀπὸ ὁποιοδήποτε μέρος καὶ ἂν κατάγεται, τῆς κατεχόμενης Κύπρου. Σὲ κάθε εὐκαιρία: σὲ ἐκκλησίασμα, ὅπου λειτουργοῦσε ἢ χοροστατοῦσε, σὲ συναντήσεις ποὺ εἶχε μὲ δημόσια πρόσωπα καὶ ἀκόμη κληρικοὺς ἢ ἀπλοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐπαρχίας του, δὲν κουραζόνταν, ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Κυρηνείας Γρηγόριος νὰ τονίζει τὴν ἐμμονὴ καὶ ἐπιμονὴ τῶν προσφύγων στὴν ἐπιστροφή στὴν κατεχομένη πατρίδα.

Τὸν τελευταῖο καιρό, ὅμως ὁ Θεὸς δοκίμασε τὸν μακαριστὸ ἐπίσκοπο μὲ προβλήματα ὑγείας, «ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ» (Σοφ. Σολομ. Γ' 6), μέχρι τὴν ἀναχώρησή του γιὰ τὴν αἰωνιότητα.

Ἐμεῖς ποὺ ἔδωσε ὁ Θεός, ἔστω καὶ γιὰ λίγο, νὰ συνεργαστοῦμε μαζί του, νὰ γνωρίσουμε καὶ εὐεργετηθοῦμε ποικιλότροπα ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο Γρηγόριο, ἐπαναλαμβάνουμε τὴν ὑπόσχεση τοῦ Μακαριώτατου κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐξόδου ἀκολουθίας: «Πορεύου», σεβαστὲ ἐν Χριστῷ Πατέρα μας, «ἐκ τῆς κοιλάδος ταύτης τοῦ κλαυθμῶνος καὶ εἰρήνευε ἐν τῇ αἰωνιότητι. Ἔσο ὅτι ἡμεῖς οὐ μὴ ἐγκαταλείψωμεν τὸ προσφιλές σου ποίμνιον ἀλλὰ θὰ ἀγωνιζόμεθα ἀκαταπαύστως, ἡμέρας καὶ νυκτός, ἄχρι τῆς εὐτυχοῦς ἐκείνης ἡμέρας τῆς ἐπανόδου τούτου εἰς τὰς πατρογονικὰς αὐτοῦ ἐστίας, ἄχρι τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ μᾶς καταξιώσῃ ὁ Κύριος ἐλεύθεροι νὰ τελέσωμεν τὸ μνημόσυνόν σου εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Μητροπόλεώς σου, εἰς τὸν ἱ. Ν. τοῦ Ἀρχαγγέλου εἰς Κυρήνειαν» (ἐφημερίδα «Φιλελεύθερος», 30-1-1994). Καὶ προσευχόμεσθε μὲ τὴν σιωπὴ μας: Γρηγορίου Ἀρχιερέως αἰωνία ἡ μνήμη!

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΥΡΗΝΕΙΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

(19/12/1922 – † 28/01/1994)

28 χρόνια ἀπὸ τὴν κοίμησή του

Χριστόδουλου Γ. Παχουλίδη

«Δίκαιος δε εἰάν φθάσῃ τελευτήσαι, ἐν αναπαύσει ἐστίν, ... ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς οἰοῖς αὐτοῦ».

Τα πιο πάνω λόγια, παρμένα ἀπὸ τὸ θεόπνευστο βιβλίο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης Σοφία Σολομώντος, βρήκαν εφαρμογὴ στὸ πρόσωπο τοῦ αἰδίου Μητροπολίτη Κυρηναίας κυροῦ Γρηγορίου, τὸν ὁποῖο ὁ Κύριος κάλεσε κοντὰ Του, στὴν ατελεύτητη Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, στὶς 28 Ἰανουαρίου 1994.

Πράος, φιλακόλουθος, ευσεβέστατος, ανεξίκακος, υπῆρξε καθ' ὅλη τὴ ζωὴ του ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Κυρηναίας Γρηγόριος. Γεννημένος στὸ μικρὸ χωριὸ Κοιλίνια τῆς Πάφου, στὶς 19/12/1922, μέλος μίας φτωχῆς καὶ πολύτεκνης οικογένειας, μετὰ πὺρ τελείωσε τὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο τοῦ χωριοῦ του, οδηγούμενος ἀπὸ τὸν τότε ιερομόναχο θεῖο του, π. Χριστοφόρο, μετέβη στὴν Ἱερά Βασιλικὴ καὶ Σταυροπηγιακὴ Μονὴ Κύκκου, ὅπου τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιο τὸν δέχτηκε ὡς δόκιμο μοναχό. Παρακολούθησε τὰ μαθήματα τῆς ἐκεῖ τριτάτης Ἀνώτερης Σχολῆς τῆς Μονῆς αὐτῆς, καὶ ἀκολουθῶς στάλθηκε στὴ Λευκωσία, στὸ Παγκύπριο Γυμνάσιο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο καὶ ἀπεφοίτησε μὲ ἀρίστα. Ἀφὺ χειροτονήθηκε σὲ διάκονο καὶ λίγο ἀργότερα σὲ πρεσβύτερο, μὲ υποτροφία τῆς τροφούς του

Μονής, μετέβη στην Αθήνα και φοίτησε στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, από την οποία έλαβε το πτυχίο της Θεολογίας. Καθ' όλη τη ζωή του μοναχικού του βίου, υπηρέτησε με πάσα υπακοή, ταπείνωση, ηθική και σεμνότητα, σε όποιο διακόνημα τον έταξε η προϊσταμένη του Αρχή να υπηρετεί, και πήρε και το οφίκιο του Αρχιμανδρίτη. Για ένα μικρό διάστημα υπηρέτησε και ως Διευθυντής της Ιερατικής Σχολής Απόστολος Βαρνάβας. Κατά το διάστημα αυτό, εκλέχθηκε από τον κλήρο και το λαό της θεοσώστου Μητροπόλεως Κυρηνείας σε Επίσκοπό της και χειροτονήθηκε στις 31η Μαρτίου 1974.

Αν και μόνο 3½ μήνες μετά την εις Επίσκοπο χειροτονία του, αναγκάστηκε, λόγω των τραγικών γεγονότων, του πραξικοπήματος και της βάρβαρης τουρκικής εισβολής του Ιουλίου του 1974, να εγκαταλείψει τη Μητροπολιτική του επαρχία, την αγάπησε τόσο πολύ, που θεωρούσε τον εαυτό του γνήσιο Κερυνειώτη. Αισθανόταν δε πλήρως το δράμα και τον πόνο του εκτοπισμένου ποιμνίου του.

Αυτό το δράμα, αυτός ο πόνος και η αγωνία του εκτοπισμένου ποιμνίου του, το δράμα των συγγενών των πεσόντων και αγνοουμένων, επέδρασε τα μέγιστα στην κλονισμένη, από τη νόσο του Πάρκινσον, υγεία του. Τα τελευταία δέκα χρόνια της επίγειας ζωής του, υπήρξαν πολύ μαρτυρικά γι' αυτόν. Έζησα κοντά του όλα τα χρόνια της Αρχιερατείας του, ως γραμματέας της Ιεράς Μητροπόλεως Κυρηνείας, συνεργάτης, βοηθός και οδηγός του (μόνος υπάλληλος, για όλες τις εργασίες μιας καθ' ολοκληρία εκτοπισμένης Μητροπολιτικής επαρχίας). Έτσι γνώρισα από κοντά την προς το Θεό πίστη του, την υπομονή και την εγκαρτέρησή του. Ουδέποτε παραπονέθηκε για την υγεία του και ουδέποτε έχασε τις ελπίδες του στο Θεό.

Με καθαρότητα σκέψης, μέχρι τέλους της ζωής του, είχε το είναι του στραμμένο προς το Θεό και προς την κατεχόμενη Μητροπολιτική επαρχία της Κερύνειας. Αδιάλειπτα παρακαλούσε το Θεό για ανεύρεση των αγνοουμένων, στήριξη των εγκλωβισμένων και επιστροφή των εκτοπισμένων στην πατρώα γη τους.

«Μετέστη προς Κύριον» στις 28 Ιανουαρίου 1994, αφού πρώτα εξομολογήθηκε και κοινώνησε των Αχράντων Μυστηρίων. Μετετέθη από τον ταλαιπωρημένο βίο, στην ατελεύτητη Βασιλεία των Ουρανών, εκεί «ένθα απέδρα οδύνη, λύπη και στεναγμός ...». Αιωνία του η μνήμη.